

„Штета, тако су лепе! Али тешко је с њима, сувише се мора пазити на њих.

Тако је још мало уздисала и најзад заспала на меком дивану.

Покрила сам је, са госпођицом сам изишла на балкон, одакле је био диван изглед по месту и по вртovima. На балкону су цветале руже.

„Како је лепо ту,“ рекла сам. „Тешко ћете се растати од тога кутка“.

„Да, откако је отац умро, станујем с мајком ту. Дванаест година“. Загледала се у долину, где се таласао дим, оскудан као срећа, из творничких димњака у плаво небо.

Учинила ми се некако тужна и замишљена.

„Шта вам је?“ упитала сам је. „Тако сте срећни. Заручени сте са славним уметником, кога зна скоро цела Европа. Колико поносних госпођа и поетичних госпођица вам завиде. Синоћ сам била на његовом концерту и, верујте ми, све је било одушевљено.“

„Да, да, моја срећа је заиста лепа“, одговорила ми је. „Али знате ли, она ми се чини управо као Владошине беле ципеле. Умориле су је, јер је морала толико пазити на њих. И ја сам уморена од своје среће. Он долази овамо горе к нама размажен од лепих жена, израђеног укуса и осетљивих живаца. Ја морам бити пред њим увек ведрa као што је то небо над нама данас. Драга, кад имаш жалосне очи, ниси лепа, рекне ми више пута, и ја сама знам да је то истина. Изиђемо у шетњу, ја идем пред њим по стази, дивим се лепоти хладовитог парка, необично свежем мирису ливада, а он махом застане и каже: Твоја хаљина има стар крој. Жена уопште не би требало да обуче исту хаљину више од шест пута, иначе је банална. Деси се да ме боли глава и ја пустим косу по раменима да ми не притискује теме. А он каже да је то сељачки, да морам косу увек носити као круну, да бих била као енглеска контеса која је по његовом мишљењу најпоетичније биће на свету. Све ме то пече и тишти. У његовом присуству увек морам мислити само на то шта ћу рећи да му не бих изишла из воље, како да се насмејем, како да се окренем, да би могло одговарати његовом естетском осећању.

„То су маленкости“, рекла сам изненађена.